WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 3 kwietnia 2008 r. *

W sprawie C-306/06

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Oberlandesgericht Köln (Niemcy) postanowieniem z dnia 26 maja 2006 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 14 lipca 2006 r., w postępowaniu:

01051 Telecom GmbH

przeciwko

Deutsche Telekom AG,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: P. Jann, prezes izby, A. Tizzano (sprawozdawca), A. Borg Barthet, M. Ilešič i E. Levits, sędziowie,

* Język postępowania: niemiecki.

rzecznik generalny: M. Poiares Maduro,
sekretarz: B. Fülöp, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 6 września 2007 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu 01051 Telecom GmbH przez P. Schmitza, Rechtsanwalt,

— w imieniu Deutsche Telekom AG przez M. Reutera, Rechtsanwalt,

— w imieniu rządu niemieckiego przez M. Lummę oraz A. Günthera, działających w charakterze pełnomocników,

— w imieniu rządu czeskiego przez T. Bočeka, działającego w charakterze pełnomocnika,

— w imieniu rządu austriackiego przez C. Pesendorfer, działającą w charakterze pełnomocnika,

— w imieniu rządu fińskiego przez A. Guimaraes-Purokoski, działającą w charakterze pełnomocnika,

— w imieniu Komisji Wspólnot Europejskich przez B. Schimę, działającego w charakterze pełnomocnika,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 18 października 2007 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 3 ust. 1 lit. c) ppkt ii) dyrektywy 2000/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (Dz.U. L 200, s. 35).

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy 01051 Telecom GmbH (zwaną dalej „01051 Telecom") a Deutsche Telekom AG (zwaną dalej „Deutsche Telekom") dotyczącego odsetek za opóźnienie żądanych z tytułu rzekomo spóźnionej zapłaty faktur.

Ramy prawne

Prawo wspólnotowe

3 Dyrektywa 2000/35 ma na celu harmonizację niektórych aspektów ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych.

4 Motywy siódmy, dziewiąty, dziesiąty i szesnasty tej dyrektywy mają następujące brzmienie:

„(7) Nadmiernie długie terminy płatności oraz opóźnienia w płatnościach są przyczyną znacznych obciążeń administracyjnych i finansowych dla przedsiębiorstw, zwłaszcza małych i średnich. Ponadto problemy te są poważną przyczyną niewypłacalności, co zagraża przetrwaniu tych przedsiębiorstw i może spowodować utratę licznych miejsc pracy.

[…]

(9) Różnice między zasadami płatności a praktyką w państwach członkowskich stanowią przeszkodę we właściwym funkcjonowaniu rynku wewnętrznego.

(10) To prowadzi do znacznego ograniczenia transakcji handlowych między państwami członkowskimi. Jest to sprzeczne z art. 14 traktatu [WE], ponieważ

przedsiębiorca powinien mieć możliwość prowadzenia swej działalności na rynku wewnętrznym, pod warunkiem że operacje transgraniczne nie pociągają za sobą większego ryzyka niż sprzedaż krajowa. Jeśli istniałyby zasadniczo różne zasady dotyczące rynku wewnętrznego i operacji transgranicznych, mogłoby dojść do zniekształcenia konkurencji.

[…]

(16) Opóźnienia w płatnościach stanowią naruszenie postanowień umowy, która była korzystna finansowo dla dłużników w większości państw członkowskich, poprzez niskie odsetki za zwłokę w płatności i/lub powolne procedury ściągania należności. Konieczna jest więc znacząca zmiana, która także przewidywałaby rekompensatę powstałych u wierzycieli kosztów, w celu zatrzymania tej tendencji i zapewnienia sytuacji, w której skutki opóźnień w płatnościach powstrzymują przed przekraczaniem terminów płatności".

5 Artykuł 3 ust. 1 lit. a)–c) dyrektywy 2000/35 stanowi:

„1. Państwa członkowskie zapewnią, że:

a) odsetki w rozumieniu lit. d) stają się wymagalne od dnia następującego po dacie płatności lub terminie płatności określonych w umowie;

b) jeżeli data lub termin płatności nie zostały ustalone w umowie, to odsetki stają się wymagalne automatycznie, bez konieczności wezwania:

i) 30 dni od daty otrzymania przez dłużnika faktury lub równoważnego wezwania do zapłaty, lub

ii) jeśli data otrzymania faktury lub równoważnego wezwania do zapłaty nie jest pewna, 30 dni od daty otrzymania towarów lub usług, lub

iii) jeśli dłużnik otrzyma fakturę lub równoważne wezwanie do zapłaty przed otrzymaniem dóbr lub usług, 30 dni od daty otrzymania dóbr lub usług, lub

iv) jeśli procedura przyjęcia lub kontroli, która ma stwierdzić zgodność towarów lub usług z umową, przewidziana jest ustawowo lub umownie i jeśli dłużnik otrzyma fakturę lub równoważne wezwanie do zapłaty przed lub w momencie przyjęcia lub kontroli, 30 dni po tej ostatniej dacie;

c) wierzyciel jest uprawniony do żądania zapłaty odsetek od opóźnień w płatnościach, o ile:

i) spełnił swoje umowne i ustawowe zobowiązania, i

ii) nie otrzymał należnej sumy w odpowiednim czasie, chyba że dłużnik nie ponosi winy [odpowiedzialności] za opóźnienie”.

Prawo krajowe

6 Paragraf 269 Bürgerliches Gesetzbuch (niemieckiego kodeksu cywilnego zwanego dalej „BGB”) stanowi:

„1. Jeżeli miejsce świadczenia nie zostało określone, ani też nie wynika z okoliczności, a w szczególności z charakteru zobowiązania, świadczenie powinno zostać wykonane w miejscu, w którym dłużnik miał swoje miejsce zamieszkania w chwili powstania zobowiązania.

2. Jeżeli zobowiązanie powstało w ramach wykonywania działalności handlowej lub przemysłowej dłużnika i gdy siedziba jego przedsiębiorstwa handlowego lub przemysłowego znajduje się poza miejscem jego zamieszkania, siedziba tego przedsiębiorstwa zastępuje miejsce zamieszkania.

3. Okoliczność, iż dłużnik ponosi koszty wysyłki nie pozwala na przyjęcie, iż miejsce, do którego ma zostać dokonana wysyłka, jest miejscem świadczenia”.

7 Paragraf 270 BGB ma następujące brzmienie:

„1. W razie wątpliwości dłużnik ma obowiązek dostarczenia pieniędzy do miejsca zamieszkania wierzyciela na swoje ryzyko i na swój koszt.

2. Jeżeli wierzytelność powstaje w ramach działalności handlowej lub przemysłowej wierzyciela, a siedziba jego przedsiębiorstwa handlowego lub przemysłowego znajduje się w innym miejscu niż jego miejsce zamieszkania, siedziba tego przedsiębiorstwa zastępuje miejsce zamieszkania.

3. Jeżeli w wyniku zmiany miejsca zamieszkania lub siedziby przedsiębiorstwa handlowego lub przemysłowego należącego do wierzyciela, do której doszło po powstaniu zobowiązania, wzrosły koszty lub ryzyko wysyłki, wierzyciel w pierwszym przypadku ponosi nadwyżkę kosztów, a w drugim przypadku — ryzyko.

4. Przepisy dotyczące miejsca wykonania świadczenia pozostają bez zmian".

8 Paragraf 286 BGB, w brzmieniu zmienionym w celu zapewnienia transpozycji dyrektywy 2000/35, stanowi:

„1. Jeżeli dłużnik nie wykonuje swojego świadczenia po wezwaniu przez wierzyciela skierowanym po upływie terminu na jego wykonanie, w wyniku tego wezwania popada w zwłokę. Wniesienie powództwa w celu wykonania tego świadczenia i doręczenie nakazu zapłaty w ramach odpowiedniego postępowania są równoznaczne z tym wezwaniem.

2. Wezwanie jest zbędne, gdy

1) data wykonania świadczenia została ustalona na podstawie kalendarza,

2) wykonanie świadczenia powinno być poprzedzone określonym zdarzeniem i na jego wykonanie został przewidziany odpowiedni termin, w ten sposób, że może on zostać obliczony na podstawie kalendarza od daty tego zdarzenia,

3) dłużnik stanowczo i ostatecznie odmawia wykonania zobowiązania,

4) natychmiastowe popadnięcie w zwłokę jest uzasadnione szczególnymi powodami z uwzględnieniem interesów obydwu stron.

3. Dłużnik wierzytelności popada w zwłokę najpóźniej 30 dni po upływie terminu wymagalności i otrzymaniu faktury lub równoważnego z nią żądania zapłaty, o ile nie dokonał wcześniejszej zapłaty; postanowienie to ma zastosowanie również w odniesieniu do dłużnika będącego konsumentem, tylko jeżeli faktura lub żądanie zapłaty zawierało wyraźną wzmiankę o tym skutku. Jeżeli data otrzymania faktury lub żądania zapłaty jest niepewna, dłużnik, o ile nie jest konsumentem, popada w zwłokę najpóźniej 30 dni po upływie terminu wymagalności i otrzymaniu świadczenia wzajemnego.

4. Dłużnik nie popada w zwłokę dopóty, dopóki świadczenie nie jest wykonywane w wyniku okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności".

Postępowanie przed sądem krajowym i pytanie prejudycjalne

9 01051 Telecom i Deutsche Telekom świadczą publiczne usługi telefoniczne oraz usługi telefoniczne na rzecz operatorów sieci. Deutsche Telekom oferuje ponadto usługi fakturowania innym operatorom takim jak 01051 Telecom.

10 Od 1998 r. obie te spółki łączy porozumienie o współpracy międzysieciowej, na mocy którego wystawiają sobie wzajemnie faktury za świadczone usługi i na tej podstawie obliczają należne kwoty. Porozumienie to było kilkukrotnie zmieniane. Wersja z dnia 26 czerwca 2002 r., na którą obie strony powołują się przed sądem krajowym, zawiera następujące postanowienia:

„17.4 Wymagalność

Wierzytelności stron umowy stają się wymagalne wraz z otrzymaniem faktury.

Kwotę faktury należy wpłacić na rachunek podany na fakturze.

17.5 Opóźnienie w płatności

Opóźnienie, o ile nie zostało wcześniej stwierdzone w wezwaniu do zapłaty, następuje po upływie 30 dni od terminu wymagalności i otrzymania faktury.

Jeżeli jedna ze stron umowy opóźnia się z płatnością naliczane jest następujące odszkodowanie:

— Odsetki za opóźnienie w wysokości 8% ponad obowiązującą w czasie opóźnienia podstawową stopę procentową zgodnie z § 247 [BGB];

[…]".

11 W 2001 r. 01051 Telecom i Deutsche Telekom zawarły umowę w sprawie fakturowania i odzyskiwania należności, która w pkt 8 zawiera następujące postanowienie:

„Strona umowy może piętnastego dnia lub ostatniego dnia miesiąca kalendarzowego zafakturować na Deutsche Telekom kwoty netto, które zostały uznane przez Deutsche Telekom za podlegające fakturowaniu, powiększone o podatek [od wartości dodanej] za świadczone na jej rzecz usługi. Zafakturowana suma powinna zostać uznana na rachunku wskazanym na fakturze bądź podlegać potrąceniu najpóźniej 30 dni po otrzymaniu faktury".

12 W ramach powództwa wniesionego do Landgericht Bonn, sądu pierwszej instancji, 01051 Telecom broniła stanowiska, zgodnie z którym postanowienie pkt 8 umowy w sprawie fakturowania i odzyskiwania należności powinno znajdować zastosowanie również w ramach porozumienia o współpracy międzysieciowej. W konsekwencji spółka ta domagała się od Deutsche Telekom zapłaty odsetek za opóźnienie obliczonych za okres od trzydziestego dnia po otrzymaniu odpowiedniej faktury do dnia zapisania należnej kwoty na rachunku 01051 Telecom, w przypadkach, gdy po potrąceniu dokonanym przez Deutsche Telekom pozostawała jeszcze należna nadwyżka.

13 Landgericht Bonn uwzględnił powództwo w części orzekając, że świadczenie, do którego zobowiązana była Deutsche Telekom polegało nie tylko na wykonaniu przelewu należnej kwoty, lecz na uznaniu jej na rachunku bankowym 01051 Telecom. Wniosek ten wynikał bezpośrednio z art. 3 ust. 1 lit. c) ppkt ii) dyrektywy 2000/35, na mocy którego wierzyciel ma prawo, w razie opóźnienia w zapłacie, żądać odsetek za opóźnienie, o ile „nie otrzymał" na czas należnej kwoty. Zdaniem tego sądu, wbrew przeważającej dotąd w Niemczech wykładni okolicznością przesądzającą o powstaniu opóźnienia w zapłacie nie jest więc spóźnione wykonanie polecenia przelewu, lecz spóźnione otrzymanie należnej kwoty przez wierzyciela.

14 Deutsche Telekom wniosła apelację od orzeczenia Landgericht Bonn do Oberlandesgericht Köln, kwestionując wykładnię dokonaną przez sąd pierwszej instancji. W swym wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym sąd odsyłający wskazuje, że co do zasady według przeważającej w Niemczech wykładni, w przypadku płatności w drodze przelewu bankowego, świadczenie uważa się za wykonane w terminie, jeżeli po pierwsze, polecenie przelewu dotarło do instytucji finansowej dłużnika przed upływem terminu zapłaty, następnie, na rachunku dłużnika znajduje się wystarczająca kwota lub w rachunku tym dostępna jest linia kredytowa w wystarczającej wysokości, wreszcie, instytucja finansowa przyjmuje polecenie przelewu w powyższym terminie.

15 Sąd krajowy przyznaje jednak, że istnieje interpretacja art. 3 ust. 1 lit. c) ppkt ii) dyrektywy 2000/35, która mogłaby doprowadzić do innego wniosku. W szczególności posłużenie się w niemieckiej, angielskiej i francuskiej wersji tej dyrektywy sformułowaniami, odpowiednio, „erhalten", „received" i „reçu" może wskazywać, że w celu uniknięcia opóźnienia w zapłacie w rozumieniu tego przepisu należna kwota musi być zapisana na rachunku wierzyciela przed upływem terminu płatności.

16 W tych okolicznościach Oberlandesgericht Köln postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy przepis krajowy, zgodnie z którym, aby zapłata dokonana w drodze przelewu bankowego wyłączała opóźnienie w zapłacie dłużnika lub powodowała jego ustanie, decydujące znaczenie ma nie chwila zapisania na rachunku wierzyciela danej kwoty, lecz chwila złożenia przez dłużnika polecenia przelewu przy wystarczającym pokryciu na rachunku lub wystarczającej wysokości linii kredytowej, jest zgodny z art. 3 ust. 1 lit. c) ppkt ii) dyrektywy 2000/35 […]?".

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

17 Zwracając się z powyższym pytaniem sąd krajowy pragnie w istocie ustalić chwilę, w której zapłata przelewem bankowym może zostać uznana za dokonaną w terminie w ramach transakcji handlowej, wyłączając tym samym możliwość, by w związku z wierzytelnością powstało prawo do pobierania odsetek za opóźnienie w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. c) pakt ii) dyrektywy 2000/35.

18 01051 Telecom, rząd czeski i Komisja Wspólnot Europejskich twierdzą, że zarówno z prac przygotowawczych jak i z brzmienia dyrektywy 2000/35 oraz jej celu wynika, iż opóźnienie w zapłacie powstaje, gdy wierzyciel nie otrzymał należnej kwoty w wyznaczonym terminie, czyli w przypadku przelewu bankowego, gdy kwota ta nie jest zapisana na rachunku wierzyciela z upływem terminu zapłaty. Data uznania należnej kwoty na rachunku wierzyciela stanowi zatem decydującą chwilę dla celów ustalenia, czy może on domagać się zapłaty odsetek za opóźnienie.

19 Natomiast Deutsche Telekom oraz rządy niemiecki, austriacki i fiński podnoszą przede wszystkim, że dyrektywa 2000/35 ustanawia jedynie minimalne wymagania w dziedzinie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych, przyznając w ramach tego celu znaczny zakres swobody państwom członkowskim. W szczególności art. 3 tej dyrektywy pozostawia im określenie chwili, w której zapłata przelewem bankowym winna być uznana za dokonaną w terminie, przewidując jedynie warunki i terminy żądania odsetek za opóźnienie w razie braku ustaleń umownych.

20 Zdaniem wymienionych stron, w tym kontekście interpretacja wymagająca, by dłużnik dokonał przelewu w instytucji finansowej w wyznaczonym terminie, zapewnia odpowiednią równowagę interesów wierzyciela i dłużnika, biorąc pod uwagę w szczególności fakt, że czas niezbędny na wykonanie polecenia przelewu zależy od sposobu obsługi tej transakcji przez banki, a nie od działania dłużnika. W tych okolicznościach nieuzasadnione jest obciążanie dłużnika odpowiedzialnością za ewentualne opóźnienia wynikające z terminów obsługi transakcji bankowych, gdy dłużnik działając w dobrej wierze dokonał przelewu na czas, to znaczy przed upływem terminu płatności.

21 W celu udzielenia odpowiedzi na pytanie sądu krajowego należy na wstępie przypomnieć, że chociaż, jak to podnoszą Deutsche Telekom, rządy niemiecki, austriacki i fiński, dyrektywa 2000/35 nie harmonizuje w pełni wszystkich zasad dotyczących

opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych, to jednak wprowadza ona w tej dziedzinie pewne zasady szczegółowe. Wśród nich znajdują się, zgodnie z wcześniejszymi orzeczeniami Trybunału, zasady odnoszące się do odsetek za opóźnienie w płatnościach (zob. podobnie wyrok z dnia 26 października 2006 r. w sprawie C-302/05 Komisja przeciwko Włochom, Zb.Orz., s. I-10597, pkt 23).

22 W tym zakresie, po określeniu w art. 3 ust. 1 lit. c) ppkt i) trzydziestodniowego terminu zapłaty znajdującego zastosowanie w braku postanowień umownych, dyrektywa 2000/35 przewiduje w tym samym ustępie w lit. c) ppkt ii), że wierzyciel ma prawo żądać od dłużnika zapłaty odsetek za opóźnienie, o ile „nie otrzymał należnej sumy w odpowiednim czasie, chyba że dłużnik nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie".

23 Z brzmienia tego ostatniego przepisu wynika zatem wprost, że zapłatę dokonaną przez dłużnika uznaje się za spóźnioną dla celów wymagalności odsetek za opóźnienie, jeżeli wierzyciel nie dysponuje należną kwotą w chwili upływu terminu. W przypadku zapłaty przelewem bankowym jedynie zapisanie kwoty na rachunku wierzyciela może pozwolić mu na dysponowanie tą kwotą.

24 Taka wykładnia znajduje potwierdzenie w różnych wersjach językowych dyrektywy 2000/35, które odwołują się w sposób jednoznaczny do otrzymania należnej kwoty w terminie zapłaty. Jest tak między innymi w przypadku określeń „erhalten", „received", „reçu", i „ricevuto" użytych odpowiednio w niemieckiej, angielskiej, francuskiej i włoskiej wersji dyrektywy 2000/35.

25 Co więcej z prac przygotowawczych dotyczących tej dyrektywy wynika jasno, że wybór sformułowania „otrzymał" nie był przypadkowy, lecz wynikał z przemyślanej decyzji prawodawcy wspólnotowego. Jak to bowiem podkreśla Komisja w toku

dyskusji poprzedzających przyjęcie tej dyrektywy w ramach Rady Unii Europejskiej sformułowanie to zostało ostatecznie wybrane spośród licznych innych mniej precyzyjnych wrażeń odnoszących się do ustalenia chwili, od której płatność winna być uznana za dokonaną w wyznaczonym terminie w ramach transakcji handlowej.

26 Ponadto wykładnia polegająca na stwierdzeniu, że kryterium przesądzającym o zapłacie jest zapisanie należnej kwoty na rachunku wierzyciela, przyjmująca za podstawę chwilę, w której należna kwota zostaje w sposób niebudzący wątpliwości pozostawiona do jego dyspozycji, jest zgodna z głównym celem dyrektywy 2000/35 sformułowanym między innymi w jej motywie siódmym i szesnastym, jakim jest ochrona podmiotów, którym przysługują wierzytelności pieniężne.

27 Na koniec należy dodać, że takie rozumienie art. 3 ust. 1 lit. c) ppkt ii) tej dyrektywy wydaje się znajdować potwierdzenie w wykładni przyjętej przez Trybunał w innych dziedzinach prawa wspólnotowego. Zatem, jak podnosi 01051 Telecom, z orzecznictwa Trybunału wynika, że zapisanie na rachunku środków własnych Wspólnot Europejskich stanowi decydujące kryterium dla celów ustalenia, czy państwo członkowskie zobowiązane do przekazania do dyspozycji Komisji określonej kwoty pieniężnej uchybiło swym zobowiązaniom i czy w konsekwencji musi zapłacić odsetki za opóźnienie (zob. podobnie wyrok z dnia 12 czerwca 2003 r. w sprawie C-363/00 Komisja przeciwko Włochom, Rec. s. I-5767,pkt 42, 43 i 46).

28 Wobec tego decydującą chwilą dla oceny, czy w ramach transakcji handlowej zapłata przelewem bankowym może zostać uznana za dokonaną w terminie, wyłączając tym samym możliwość, by w związku z wierzytelnością powstało prawo do pobierania odsetek za opóźnienie w rozumieniu powyższego przepisu, jest dzień, w którym należna kwota zostaje zapisana na rachunku wierzyciela.

29 Wniosku tego nie może podważyć argumentacja, podnoszona w szczególności przez rząd fiński, zgodnie z którą powyższa wykładnia art. 3 ust. 1 lit. c) ppkt ii) dyrektywy 2000/35 prowadziłaby do obciążenia dłużnika w sposób nieuzasadniony ryzykiem związanym z terminami dokonywania transakcji bankowych.

30 W tym zakresie wystarczy stwierdzić, że powyższy przepis przewiduje wprost, in fine, że dłużnik nie może być odpowiedzialny za opóźnienia, których nie można mu przypisać. Innymi słowy dyrektywa 2000/35 sama wyklucza zapłatę odsetek za opóźnienie w przypadkach, gdy opóźnienie nie jest konsekwencją zachowania dłużnika, który z dołożeniem staranności uwzględnił terminy konieczne zwykle na dokonanie przelewów bankowych.

31 Co więcej, jak zauważa rząd czeski, w ramach transakcji handlowych powszechne jest, że postanowienia regulaminów lub umów określają terminy niezbędne do dokonania przelewów bankowych, wskutek czego dłużnik jest w stanie je przewidzieć i przez to uniknąć naliczania odsetek za opóźnienie.

32 Biorąc pod uwagę całość powyższych rozważań, na zadane pytanie należy odpowiedzieć, iż art. 3 ust. 1 lit. c) ppkt ii) dyrektywy 2000/35 należy interpretować w ten sposób, że zawiera on wymaganie, by w celu wykluczenia lub zaprzestania naliczania odsetek za opóźnienie, na skutek zapłaty za pomocą przelewu bankowego, należna kwota była zapisana na rachunku wierzyciela w terminie wymagalności.

W przedmiocie kosztów

33 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 3 ust. 1 lit. c) ppkt ii) dyrektywy 2000/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych należy interpretować w ten sposób, że zawiera on wymaganie, by w celu wykluczenia lub zaprzestania naliczania odsetek za opóźnienie, na skutek zapłaty za pomocą przelewu bankowego, należna kwota była zapisana na rachunku wierzyciela w terminie wymagalności.

Podpisy